

Violet v. vandor

A sors keze

A magyar könyv is
magyar termék

Szöveg és borítóterv © Violet V. Vandor

Violet V. Vandor webcím:

<http://fairytale.5mp.eu/>

<https://violetvandor.5mp.eu/>

E-mail cím: alettaro@yahoo.com

Minden jog fenntartva. A könyv egyetlen része sem használható fel, nem reprodukálható, nem tárolható és nem továbbítható semmilyen módon, a szerző írásos engedélye nélkül.

A könyvet kiadja a HELMA Kiadó.

Cím: 8630 Balatonboglár Szabadság u. 75.

Telefon: +36 (30)499-34-77

E-mail cím: info@alkosoft.hu

Webcím: www.helma.hu

A kiadásért felel a HELMA Kiadó ügyvezetője:

Dvariecki Bálint

Kiadás dátuma 2024.

PDF: ISBN 978-963-639-385-4

Violet V. Vandor

A sors keze

regény

Karácsony van. A békesség és szeretet ünnepe. Csillagfényű, bársonyos hópelyhek hullanak alá a hideg, csendes éjben, nyugtató pompával, villogó gálaruhába öltöztetik az utcákat, házakat, fákat.

Egy ablakból, rezzenéstelenül, mintha csak szobor lenne, egy nő nézi elmerengve, a mesébe illő hópelyhek pajkos táncát. Egy végtelenül lassú mozdulattal, elnyomja félig elszívott cigarettáját, utána, ugyanolyan lassan felegyenesedik és becsukja az ablakot. Puha kabátot vesz magára, felteszi prémessapkáját, a tükör előtt egy másodpercig rábámul saját képmására, majd csendben beteszi maga után az ajtót. Egy eltévedt, kövér hópelyhely hideg vízcseppé olvadt forró arcán. Lába alatt ropog a hó, agya lázasan dolgozik. Egy vidám fiatal pár megy el mellette, valamit szólnak hozzá, talán éppen boldog ünnepet kívántak neki, de ő nem érti. Bocsánatfélét rebeg, és közben ellepik az emlékek. Nem érzi többé sem a hideget, sem az arcára egyre sűrűbben tapadó, fagyos hópelyheket.

Emlékei varázsleplebe burkolózva tovasétál. Egy nagyon ismerős kis szobát lát maga előtt. Hangot is hall; és rájön, hogy a hang az övé. Ösztönszerűen elmosolyodik.

– Akkor még... – gondolná, de a hang olyan erőssé válik, hogy nem folytathatja gondolatát. Figyelnie kell arra, amit az emlék előkotort a múlt idők porlepte, nyikorgó ládájából.

– Nem száradt meg a hajam! Most mit tegyek? – hallatszott a szobából Viki siránkozó hangja. Kis idő múlva, egy ideges lábdobbanás, majd puffanva esett le a fésű a szoba egyik sarkába.

– A fene egye meg, sosem sikerül, amikor valahova menni szeretnék!

Nemsokára, a konyhaajtóban megjelent Viki, és szeme a harag könnyétől csillogott.

– Nézd! – mutatott a fejére. – Így nem mehetek!

Anyjából kitört a kacagás a sündisznótüskeként szerteszt álló haj láttán. Viki durcásan elfordult. Látszott rajta, hogy mindjárt kicsap belőle újból a vihar. Nem szerette, ha kinevették. Anyja észrevette ezt és sajnálkozva simogatta meg lánya kócos, borzos fejét.

– Telefonálj Kyle-nak, hogy késni fogsz, mert egy kis baj történt a hajaddal. Ez igazán nem játék, meg kell, hogy értse. Ilyen frizurával ő se indulna el!

Morcosan bár, de jónak találta Viki az ötletet, és azonnal rohant a telefonhoz, tárcsázni a jólismert számot.

A telefonkagylóból vékony női hang szólalt meg:

– Csak nem történt valami baj, hogy ilyen hamar csengettél?

– De igen – felelte Viki. – A hajam már megint nagyon csúnya lett. El kell mennem a fodrászhoz, ezért csak később indulhatunk. Tudod, mikor megy a legközelebbi vonat?

– Délután két órakor. De az már késő, mert estére feltétlenül itthon kell lennem. Megígértem Mitchnek, hogy kölcsön adok neki egy pár lemezt. Tudod, jövő héten lesz a barátnőjének a születésnapja, és magnószalagra szeretne venni egy pár számot a részére. Talán jobb is, ha nem utazunk ma sehova. Inkább menjünk diszkóba. Szeretnék egy igazán jót táncolni!

– Utána egy kis házibuli, megfelel?

– Nekem tökéletesen! De házibuli? Kivel? Csak te meg én?

– Hogyhogy csak te, meg én? Hát Robin, őt kihagyod?

– Igen. Ő már nem tartozik hozzánk. Összeállt azzal a nővel – felelte halkán Kyle.

– Miféle nővel, tréfálsz? – kérdezte Viki őszinte meglepetéssel.

– Nem tréfálok. Neked még nem mondtam? Úgy látszik elfelejtettem. Robin jövő hónapban megnősül. Az öccse mondta. A tegnap volt nálam, elvitt egy kazettát.

– Na és? Beszélj már! – türelmetlenkedett Viki. – Rettenetes! Ez nem lehet igaz!

– De igen. Megnősül. Ennyi volt, és kész!

– És te ilyen könnyen belenyugszol?

– Mi mást tehetnék? Nem változtathatok a dolgon. Különben már vártam az efféle hírt. Senkinek sem mondtam, de egy idő óta Robin nagyon megváltozott.

Lezártam az ügyet, nem akarok foglalkozni vele. Tehát fél kilenckor találkozunk. Szia! – ezzel már hallatszott is az a pici kattánás, amely azt jelezte, hogy a másik oldalon megszakították a beszélgetést. Viki még egy pár pillanatra tétován állt a telefonkagylóval a kezében, majd ő is lecsukta a telefont.

– Hogy tudja ilyen egyszerű nemtörődömséggel lezárni az ügyet? Irigylem érte. Nekem is ilyennek kellene lennem. Csak hogy... – egy sóhajtással rándított egyet a vállán, majd tovább szötte gondolatait. – Úgy látszik, nem is szerette igazán Robint. Pedig mindenki azt hitte, hogy ebből a barátságból házasság lesz.

Fejcsóválva akasztotta le táskáját a fogasról, ment a fodrászhoz, rendbeszedetni kócos haját.

— ● —

Este vidáman, nevetve léptek be a diszkóba. A hatalmas táncterem zsúfolásig tele volt fiatalokkal. Alig lehetett érteni egymás szavát, mert a hangszórók és falak remegtek a hangosra állított zenétől. A két leány a táncoló tömeg közé keveredett.

– Kyle, figyeld azt a fiút! – kiabálta Viki a Kyle fülébe.

– Ismerem! Maximnak hívják! – kiabálta vissza Kyle.

A fiú észrevette a két lány kutató pillantását, táncoló lépésekkel hozzájuk ment, majd se szó, se beszéd, átkarolta Viki derekát, és átfordította a másik oldalra, helyet téve magának Kyle mellett. Azután, mintha mi sem történt volna, vidám beszélgetésbe, vagy inkább kiabálásba kezdett Kyleval. Két tánc között Kyle bemutatta Vikit Maximnak, aki le nem vette többé csillogó fekete szemét a leányról.

Vikinek egyenes szálú, vállát borító, szalmaszínű haja jól állt bodorított frizuraként, habár kicsit idősebbnek mutatta, mint amilyen valójában volt. Ovális arcából két hatalmas, szürkéskék szem szórta élénken a szikrákat, a sátorként ráboruló hosszú pillák alól. Nem volt kimondott szépség, de azért volt benne valami elragadó, ahogy tizennyolc évének frissességében csillogott.

– Te – súgta Viki Kyle-nak. –, gondolod, hogy eljönne hozzánk bulizni?

– Miért ne? – majd hozzátette. – Komolyan gondoltad?

– A legkomolyabban! – súgta vissza Viki, s csak úgy ragyogott a szeme a fiú felé, akitől nem kellett kétszer megkérdezni, akar-e velük tartani. Kyle meghívott még egy pár ismerős leányt és fiút, majd kis idő múlva elhagyták a diszkót. A lépcsőkön lefelé menet Viki cipősarka megcsúszott, és ez épp

elegendő ok volt arra, hogy Maxim elkapja kis hideg kezét, és el se engedje hazáig.

Otthon, amíg a többi meghívottat várták, Kyle kiment a konyhába és beszélgetni kezdett a Viki anyjával. Szívesen beszélgetett Mrs. Taylорral, mert mindig olyan megértő, olyan más volt, mint az ő anyja, akinek sohasem volt ideje lányával foglalkozni. Az asztalon frissen főzött feketekávé illatozott és Kyle nem sokat kérette magát, elégedetten szűrölte a finom italt.

Viki kinyitotta az erkélyajtót, kiment és teletüdővel szívta be a hűvös, nyári éjszaka levegőjét. Maxim utána sietett.

– Milyen gyönyörű az ég – suttogta. – Mennyi csillag, milyen megnyugtató látvány, és mégis, mennyire hideg a fényük.

– Szépek a csillagok – súgta Maxim a fülébe. – De a te szemed még szebb, és a fénye nem hideg, hanem bársonyosan simogató.

Vikit váratlanul érte a vallomás. Megfordult, és egy darabig farkasszemet nézett a fiúval. Egy végtelennek tűnő pillanat után, Maxim hirtelen mozdulattal magához vonta, és átölelte a lányt. Ajka meleg volt és puha, amikor megérintette az övét. Az első csók varázsának hatása alatt, Viki szinte megbabonázva bűjt a fiúhoz, ráhajtva fejét annak mellkasára. Maxim pedig olyan erősen szorította őt magához, mint a soha többé el nem akarná engedni.